

Toxický
dych

Teo a jeho
lesný roh

AKO SI

VYCVIČIŤ

RODIČOV

Rád občas
podplácam maminu
tyčinkou s ovocím
a orechmi

Pán Wormold
a jeho vysoké
nohavice

Rinčiace
náramky Prue

Taniere veľkosti
kontaktných žošoviek

Pete Johnson

FRAGMENT

Ako si vycvičiť rodičov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Pete Johnson

Ako si vycvičiť rodičov – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

„Tvoji rodičia na mňa fakt urobili dojem,“ povedal som Maddy. „Správajú sa oveľa lepšie ako moji.“ Potom som sa je spýtal, ako je to u nich s domácimi úlohami.

„Nechávajú to úplne na mňa,“ povedala Maddy. „Vôbec nikdy ma nekontrolujú. Vlastne, za predpokladu, že sa nedostanem do problémov, ma vôbec neotravujú.“

„To je život ako v raji,“ vykrikol som. „Máš také šťastie.“

A vtedy Maddy strašne potichu povedala: „Ach, ale to musia byť vycvičení.“

„Vycvičení?“ najprv som si myslel, že som ju zle počul, ale potom pokračovala ďalej: „Keďysi boli moji rodičia presne takí ako tvoji.“

AKO si
VYCVIČIŤ
RODIČOV

Pete Johnson

Venované s vďakou Janovi, Linde, Rubinovi,
Adamovi, Harrymu,
Billovi Bloomfieldovi a Allison Beynonovej.

Príchod do Šprtákova

Pondelok, 7. januára

Myslím, že som prišiel na nejaké čudné miesto.

Dnes som prvýkrát v novej škole. Privítal ma jeden starý exot prežratý od molí, ktorý povedal, že je riaditeľ. Má asi stoosem rokov, kolosálne obočie a dosť pluje. Keď odišiel, musel som si utrieť ksicht. Bol som totálne oplutý.

Štyrikrát mi povedal, aké mám šťastie, že som sa dostal do tejto školy, a stále si plietol moje meno. Volám sa Louis, vyslovuje sa Lu-í, nie, ako to hovorí on Lujs. Ale nič som nepovedal. Trochu som sa toho obočia bál.

Potom som sa stretol s triednym, pánom Wormoldom, ktorý vyzerá ako lasica s prilbou na hlave, a ten povedal, že dúfa, že budem pre školu prínosom. No už keď to hovoril, vyzeral, že evidentne o tom pochybuje.

Potom ma predstavil triede. Všetci zízali, čo je to za chlapca s cibuľovou hlavou a hnedým čirom na hlave. Mal som strašné nervy a vždy, keď mám nervy, začnem hovoriť s austrálskym prízvukom. Tak som im povedal: „Čauko, vačice.“ Len na mňa nemo zízali.

Sadol som si vedľa chlapca, ktorý sa volá Teo. Už som sa s ním krátko stretol v ten deň, keď sme sa sem presťahovali. Žije v obrovskom dome na vrchu ulice.

Spýtal sa ma, či som fakt Austrálčan. „Len ráno,“ odpovedal som. Na tvári sa mu neobjavil ani náznak úsmevu.

Keď som sa pokukal po triede, hneď som zistil, že tu nie sú nijaké baby (to si vždy všimam) a hoci ma väčšina báb šťve, tak trochu mi tu chýbajú. V triede bolo len dvadsať žiakov a to vôbec nie je veľa. V mojej starej škole nás bol prakticky dvojnásobok.

Prvá hodina bola angličtina. Učiteľ vracal projekty z minulého polroka a napätie by sa

dalo krájať. Mysleli by ste si, že všetci čakajú na výsledky lotérie.

Potom sa cez prestávku ozval Teov mobil. A bol to práve jeho otec. Volal, aby zistil, ako dopadol Teov projekt. Dostal najlepšiu známku v triede. Jedna mínus.

„Keď to oco počuje, určite sa usmieva,“ povedal pyšne.

Keby mi oco brnkol do školy, neusmieval by sa dlho, to vám teda poviem.

Po škole musel Teo frčať na hodinu lesného rohu. Asi každý v mojej triede odflíchal na nejaké vyučko navyše v dačom otrasnom.

Milý denníček, čo som pristál v Šprtákove?

Utorok, 8. januára

Výhody presťahovania sa sem:

- 1/ Moja izba nemá ten smiešny hustý zápach, aký mala tá stará. To preto, lebo v nej už nemusím bývať spolu s odporným ufnúkancom a trpaslíkom Eliotom.
- 2/ Takže tak.

Nevýhody presťahovania sa sem:

- 1/ Nikto sa so mnou neradil. Minulý rok v novembri mi moje vykopávky len tak ozná-

mili, že sa sťahujeme bližšie k Londýnu, lebo ocovi ponúkli novú prácu ako blesk z čistého neba. „Je to životná šanca.“ oznámil. „A ešte v mojom pokročilom veku,“ dodal žartom. A bolo to. Ani sa neobťažoval spýtať sa, či mi neprekáža presťahovať sa o pár sto kilometrov ďalej.

2/ V našom starom dome som žil celý svoj život (celých dvanásť rokov) a fakt som nechcel odísť.

3/ Nenávidím, že som musel opustiť svojich starých kamarátov.

4/ Každý deň v novej škole trvá tri storočia.

5/ Smiať sa je tu protizákonné.

6/ Som v tejto škole preto, lebo oco nový šéf je super kamoš s jedným z ľudí zo správnej rady tejto školy. Naši nevedia, že som to celé počul, keď sa o tom rozprávali.

7/ Cítim sa osamelý ako hovädo.

8/ Napísať ešte niečo mi spôsobuje totálnu depku.

Streda, 9. januára

Susedia tu sú totálna smrť. Po škole som hral sám futbal za domom v záhrade, keď nejaká žena od susedov zazvonila, aby sa sťažovala,

že robím strašný rachot. Povedala, že bránim Olympii, aby sa sústredila na prácu.

Olympia má päť rokov!

Štvrtok, 10. januára

Teo je dobre uletený.

Vždy vyzerá, akoby ho rodičia práve oprali a vyžehlili. Viem, že za to nemôže. No furt rozpráva tak ticho, priam šepkajúc, je vo všetkom pekelné vážny a vôbec nemá zmysel pre humor. Inými slovami, nesmeje sa na žiadnom z mojich vtipov.

Niektorí ďalší spolužiaci sú celkom okej. No zdá sa, že všetci sú tu takí horliví, nervózni a akoby utlmení po celý čas. Vyzerá to, akoby táto škola z nich vysávala všetku srandu. No, nech sa ani neopováži spraviť to mne.

Piatok, 11. januára

Dnes som dostal opravenú svoju prvú domácu úlohu z prírodovedy a Teo mi hneď hučal do hlavy: „Tak čo si dostal?“ ako keby na tom naozaj záležalo.

Dostal som desať z dvadsiatich a nie je to bohviečo, tak som mu to povedal. Nevedel sa udržať, aby sa trochu neusmial.

Neskôr som ho prichytil, ako si zapisuje moju známku na zadnú stranu zošita. „Načo to robíš?“ spýtal som sa.

Strašne očervenel a povedal: „Mama to chcela vedieť.“

Myslím, že jeho mama z neho chce dostať viac.

V podstate som s trojkou celkom spokojný. V starej škole som nikdy nedostával brutálne dobré známky. Povedal by som, že som vo väčšine predmetov priemerný. Možno som trochu nad priemerom vo verejnom prejave a angličtine (hoci pravopis mám nafigu), a trochu pod priemerom v takých debilných predmetoch ako francúzština a matika. Až doteraz boli naši celkom spokojní s mojimi známkami zo školy. Učitelia zvyčajne vraveli, že som príliš uvreštaný, ale mali ma celkom radi.

Aj tak ma to vôbec netrápi, lebo škola nemá totálne nič s mojou kariérou. Viete, ja budem zabávač. Nesmejte sa. No, môžete, ak chcete. No na svete je len jediná vec, ktorú viem robiť fakt dobre, a to rozosmievať ľudí.

Už keď som mal asi dva roky, rozosmieval som babičku a tetušky. Spieval som hlúpe pesničky a potom, keď som bol starší, som rozprá-

val hlúpe vtipy a napodobňoval ľudí v telke. Babička si od smiechu utierala oči a vravela, že som „taký diablik“. Moja mama vyhlásila, že nevie, odkiaľ sa to vo mne berie. A ja som bol šťastný a hrdý.

Aj v škole som vždy oživoval hodiny tým, že som trepol dačo debilné. Vlastne, keď bola hodina fakt nudná, ľudia sa kukali na mňa, aby som im zlepšil náladu.

A potom minulý rok bola taká talentová šou pre deti. Dvadsaťtri súťažiacich a víťazom sa stáva... JA. Mám diplom na stene, ktorý to dokazuje.

Keď som prvýkrát vyšiel na pódium, skoro som umrel od nervozity. Moje staré srdce sa rozbúchalo a liali sa zo mňa kýble potu... a začal som čosi mrmlať s austrálskym prízvukom.

Stále neviem, či sa obecenstvo smialo na mojich vtipoch alebo na mojom hroznom prízvuku. No smiali sa a ja som cítil, ako sa niečo vo mne prešlo a už som sa nebál. Vlastne som na tom pódiu mohol ostať oveľa dlhšie. Ani vám neviem povedať, aké to bolo omamné. Najlepšia chvíľa v celom mojom živote, pokiaľ sa dobre pamätám.

Sobota, 12. januára

Dnes našu rodinu pozvali prejsť sa na koniec ulice, aby sme si posedeli v Teovom dome.

Dvere nám otvoril Teov oco. „Vitajte na palube,“ zahučal na nás. Je plešatý ako biliardová guľa a totálne mohutný. Schmatol mi ruku, stískal ju asi tak dva roky, a keď som zapišťal: „Zdravím, pán Guerney,“ rozhodne pokrútil hlavou a zahučal: „My si tu nepotrpíme na ceremónie! Ja som Mike a to je Prue.“

Prue! Teova mama sa zakrádala v čiernych kvetovaných nohaviciach a rinčala ako šialená, čo mala na sebe toľko náramkov. Povedala, že majú hory jedla a všetci sa musíme „fakt napráskat“ a potom nám podala tanieri veľkosti kontaktných šošoviek.

Po jedle nasledoval neočakávaný kabaret. Teo hral na klavíri. Predtým, ako začal, kukol na mňa a trochu očervenel. Potom nám Mike a Prue porozprávali o Teových hudobných schopnostiach a plynulo prešli na vypočítavanie ďalších Teových nespočetných úspechov. No vtedy som už zíval tak nahlas, že to určite museli počuť.

Ďalej bola na rade Teova sestra Libby, aby nás zabávala. Mala len šesť rokov, tak ako náš

Eliot, ako neskôr mama šepala ocovi do ucha, a predsa dokázala vymenovať mená všetkých kráľov a kráľovien od roku 1066 až dodnes. Nakoniec sa mama spýtala: „Ako sa im podarilo dosiahnuť toto všetko v takom mladom veku?“

„Nuž, obaja majú mozgy ako špongie,“ vykrikol Mike, „a ustavične nasávajú vedomosti, ale...“ Pozrel sa na Prue.

Prue nám naznačila, aby sme ju nasledovali do kuchyne. Na stene visela tabuľka, v ktorej boli zaznačené všetky Teove a Libbine mimoškolské aktivity: bola tam hudobná, výtvarná, šach a ďalšie rovnako desivé veci.

„Dá to zabrať stihnúť to všetko,“ začala Prue, „a vedieť, kde mám kedy byť a s akým náčiním. No rozhodli sme sa, že naše deti nepremrhajú ani sekundu svojho života.“

Mama a oco zízali na tabuľku s očami vypleštenými od úžasu. Potom Eliot pípol, že dnes napísal príbeh.

„Ach, povedz nám o tom, miláčik,“ zahrkútala Prue.

„Je to celé o takej osobe, ktorá papá bubákov,“ začal.

Zachytil som mamin pohľad a veľmi sa snažila neusmievateľ. Krátko potom sme sa všetci

vytackali von, aby sme sa tam už nikdy nevrátili. Dúfam.

Nedeľa, 13. januára

To najhoršie na mojom otcovi:

Nemá absolútne zmysel pre rytmus. To by mi vôbec neprekážalo, keby netrval na tom, že ešte aj vo svojom pokročilom veku bude tančovať na večierkoch a svadbách. A čo je ešte horšie, raz začal hrať na imaginárnej gitare v predajni s cédečkami. V obchode hrala skladba z hitparády zo sedemnásteho storočia, ktorú oco spoznal. Odrazu začal poskakovať ako šialenec a vôbec mu nevadilo, že stojím vedľa neho. Neskôr mi povedal, že keď bol tínedžer, hral pár týždňov v kapele. Mysel' žasne... a žasne ďalej.

To najhoršie na mojej mame:

Má chvíle, keď to totálne pokašle. Nikdy nevíete, kedy nastane jeden z týchto výbuchov. Ten posledný sa stal vtedy, keď som celkom nevinne sledoval telku a ona sa pred ňu z ničoho nič vrhla a začala hulákať: „Hádam nepozeráš tie koniny, či? Musíš mať aj lepšie veci na práci.“

Takto trepala pár minút, ale ja som bol pokojný, mal som s ňou svätú trpezlivosť. Po chvíli sa utíšila a nechala ma znovu sa usadiť pred telkou bez vyrušovania.

Záver:

Po tom večere, keď som bol vystavený natvrdlému správaniu Mika a Prue, som nútený uznať, že moji rodičia nie sú až tak zlí.

Chcem povedať, že Mike a Prue sa v jednom kuse motajú okolo svojich detí. A vieš si predstaviť tráviť s nimi každý deň? Nie, milý denníček, to si radšej ani nepredstavuj. Len si spôsobíš nočné mory.

Pondelok, 14. januára

Nečakane som doniesol mame tabuľku čokolády s ovocím a orechmi (jej obľúbená). Dávajú na ne špeciálnu zľavu, tak som jej dnes jednu kúpil. Bola totálne odviazaná, a kým som si uvedomil, čo sa deje, vtisla mi na tvár veľký mľaskavý bozk. Výnimočne som jej to dovolil a dokonca som ju aj trochu objal.

Keď sa dnes večer oco vrátil domov, spýtal sa ma, či som sa už naučil dátumy všetkých kráľov a kráľovien od roku 1066 až doteraz.

Povedal to úplne vážnym hlasom, a až keď som si všimol nepatrný záblesk šibalstva v jeho oku, pochopil som, že žartuje.

„Na chvíľu si ma vylakal,“ povedal som. Vtedy oco vybuchol do smiechu.

Utorok, 15. januára

Pán Wormold ma dnes prinútil ostať pri ňom po prezencii. Povedal, že môj výzor je „totálna potupa“, a potom ma začal detailne kritizovať. Začal uzlom na mojej kravate (zjavne príliš malý). Povedal som si v duchu: som tu a počúvam rady o móde od chlapa, ktorý nosí nohavice vytiahnuté až po bradavky. Mám šťastie, že vidím veci z tej vtipnej stránky.

Keď skončil, povedal som: „Ďakujem veľmi pekne, vaša čarodejnosť.“ No, väčšina mojich starých učiteľov by sa na tom zasmiala, ale nie Wormold. Len sa nafúkol ako balón a povedal: „Mali sme s tebou svätú trpezlivosť, ale tá sa vyčerpala.“ (A to posledné slovo si nechal fakt dlho prevažovať v ústach.)

Akosi začínam mať pocit, že ma nemá veľmi rád!

Streda, 16. januára

Tá žena od susedov pani Reecová zase prišla, aby sa na mňa sťažovala. Tentoraz preto, že keď som bol v záhrade, odkašľal som si príliš nahlas alebo niečo podobne strelené. Povieť ti, tam, kde žijeme teraz, je to prepchaté sťažovateľmi a väčšina sťažností je zrejme na mňa.

No mama k nej bola milá a ponúkla jej šálku čaju. Pani Reecová sedela v kuchyni a vzdychala, aký má v posledných dňoch rušný život, keď vozí Olympiu na hodiny hudby, do výtvarného krúžku a na plávanie. „A predsa, nech robíš, čo sa dá, vždy máš pocit, že by si mohla urobiť ešte viac, však?“ spýtala sa. Potom sa znovu vrátila k svojim bežným sťažnostiam.

Unikol som nahor a pracoval na imitovaní Wormolda – mohli by ste to nazvať môj malý akt pomsty. Chvíľu mi trvalo, kým som v sebe objavil jeho hlas, ale teraz ho mám v pohode. Sám musím uznať, že je to perfektná imitácia.

Štvrtok, 17. januára

Dnes večer som dokončil výzdobu mojej izby. Každá stena je teraz posiatá obrázkami geniálnych postáv z komédií, ako Ali G., Basil

Fawlty z *Hotelíka* a môj absolútny obľúbenec Fletcher zo seriálu z prostredia väzenia *Porridge*. Len dotyk osobnosti urobí zo spálne domov, či nie? Teraz sa v momente, keď prejdem cez dvere, ocitnem vo svojom súkromnom svetle humoru.

Piatok, 18. januára

Dnes sa na zhromaždení celej školy stala tak trochu katastrofa.

Riaditeľ nám robil dlhú kázeň o veľkom hluku, ktorý spôsobujeme na chodbách, keď chodíme z hodiny na hodinu! Rečnil a rečnil o hladine decibelov, až kým som nezašepkal Teovi: „Moja noha už spí a ja som na najlepšej ceste nasledovať ju.“

Na môj totálny úžas Teo vybuchol do smiechu. Ibaže to bolo skôr zhíknutie. Aj Teo vyzeral dosť prekvapený a celý zružovel.

Konečne som donútil Tea zasmiať sa! Bol by som celkom šťastný, keby riaditeľ práve v tej chvíli neskončil príhovor a nezačal si ma pozorne premeriavať. Potom na mňa ukázal dlhým zvráskaveným prstom a ja som si uvedomil, že si myslí, že ten čudný výkrik som zo seba vydal ja. Nemohol som mu predsa pove-

dať pravdu, však? Poslal ma von, aby som počkal pred jeho mučiarňou.

Po zhromaždení mi uštedril dlhú prednášku o tom, aký som mal zlý začiatok, a že toto je škola s najvyššími kritériami. Keď rozprával, priblížil sa ksichtom ku mne a totálne ma opľul. A ten jeho dych, to bola skrátka hrôza.

V sekunde som si pomyslel, že ho požiadam, aby sa vzdialil, kým sa mi neosuší ksicht. Riaditeľ s takým dychom by fakt nemal existovať. Som si istý, že je to proti zdravotným a bezpečnostným predpisom.

Keď som sa konečne tackal von, zakrákal: „Nespustím ťa z očí.“ Pokiaľ na mňa nebude znovu dýchať, je mi to fakt jedno.

Sobota, 19. januára

6.30 večer

Nemŕtvi kráčajú... do nášho domu. Alebo sa práve chystajú. Mike a Prue (plus Libby a Teo) tu majú byť každú chvíľu. Mama povedala, že nemala na výber, lebo by to vyzeralo veľmi neslušne, keby sme ich nepozvali k nám.

Moji rodičia strávili takmer celý deň prípravou na tú návštevu. Mama sa prezliekla do

svojho nového modrého topu s flitrami, ktorý jej kúpil oco. „Hej, mami, vyzeráš fakt šik.“

Viem byť smrteľne okúzľujúci, keď chcem.

Práve zazvonil zvonček na dverách. Príšerná dvojka dorazila. Úplný záznam neskôr.

10.15 večer

Viete, čo robili Mike a Prue prvú polhodinu – prechádzali sa po našom dome. Verili by ste tomu? Potom sa Prue spýtala, či by sa mohla „kuknúť hore“ a Mike sa odvliekol za ňou.

Po obhliadke horného poschodia nám veľmi láskavo poskytli brífing o Teových a Libbiných najnovších úspechoch, ako že Teo dostal trikrát jedna mínus za týždeň. Keď nám to oznámili, Mike zabubnoval do vzduchu a skríkol: „Áno!“

„Sme veľmi hrdí na tie známky,“ pokračoval, „ale nechceme, aby tam Teo skončil. Nechceme od neho nič iné ako čisté jednotky, všakže?“ Prue súhlasne zaručala.

„Nikdy nebuďte so sebou spokojní,“ vykrikol Mike. „vždy sa snažte posúvať svoje hranice.“ Potom hovoril ďalej: „Nikdy v živote som neurobil nijaký test.“

Usiloval som sa zo všetkých síl vyzerieť prekvapený.

„A viete prečo?“ Odmlčal sa a mne sa chcelo skríknúť: „Lebo ste tupý.“

„Lebo som nemal nikoho, kto by ma nútil a povzbudzoval,“ dodal napokon.

„No darí sa ti dosť dobre,“ povzbudzujúco sa vložila do rozhovoru moja mama.

Kráľovsky sa jej uklonil. „Keby som však mal niekoho za sebou, dosiahol by som niečo naozaj významné. Preto už odo dňa, keď sa narodili naše deti, sme ich postrkávali a stimulovali, a vždy sme uprednostňovali ich šťastie pred naším vlastným.“ Obrátil sa k Teovi a Libby. „Či nie?“

„Áno,“ odpovedali zborovo, ako keby si túto chvíľu nacvičili (a možno aj nacvičili). „A čo si povedal nedávno, Teo, o svojich ambíciách?“ spýtal sa Mike.

Teo odo mňa odvrátil zrak a dačo si popod nos potichu zamrmľal.

„Ale poď, povedz to nahlas, lebo sa o to môžeš podeliť s každým,“ zahučal Mike.

„Chcem byť riaditeľom spoločnosti, kým budem mať dvadsať,“ vyhlásil Teo a stále sa mi vyhýbal pohľadom.

„Tak čo na to vravíte?“ skríkol Mike a od pýchy mu praskali gombíky. Potom sa obrátil

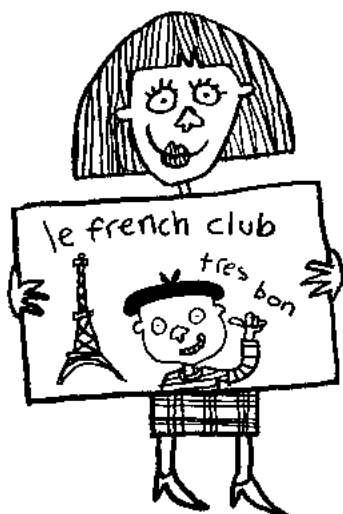
ku mne: „Nuž, Louis, povedz nám o svojich ambíciách.“

Zamyslel som sa nad tou otázkou. „Mám jednu fakt obrovskú ambíciu. Kým budem mať dvadsať, chcel by som byť umývačom hlávkového šalátu v hoteli.“

Mike na mňa hodil totálne pohoršený pohľad. Potom Teo vydal zo seba svoj ďalší jačavý smiech, na čo sa Mike neisto zachichotal.

Keď odišli, mama sa ma dosť nahnevane spýtala: „Prečo si povedal, že chceš byť umývačom hlávkového šalátu?“

Toľko o tupých otázkach. „Lebo to vyvolalo smiech, mami. Pre čo iné?“ odvetil som.

Mama sa správa čudne

Pondelok, 21. januára

Niektu ma sleduje.

Včera sa schoval pod moju posteľ a odtiaľ na mňa vyskočil. Dnes sa mi celý čas hrabal vo veciach, pomiešal mi všetky CD a ukradol mi baterky. Eliot si skrátka neuvedomuje, že moja izba je SÚKROMNÁ a má dovolené vstúpiť dnu len vtedy, ak bude pozvaný (čo sa nikdy nestane).

Mal som strašnú chuť vyskočiť dnes večer na Eliota, ale vedel som, že keby som to spravil, iba by začal pišťať a zažaloval by ma našim. Zasa by som ja bol ten zlý.

Takže namiesto toho som odrecitoval všetky jeho poklesky mame a v podstate som čakal, že ho bude brániť („Maj s ním trpezlivosť, zlatko, má len šesť,“ čo normálne hovorí). No na počudovanie dnes to nezopakovala, len potichu povedala: „Viem, že potrebuje nejaké vedenie. Nechaj to na mňa, dobre?“

Podarilo sa mi dokázať, že mama nakoniec vidí Eliotovu strašnú povahu?

Utorok, 22. januára

Nemôžem tomu uveriť. Dúfal som, že by mama mohla dať Eliotovi malý výprask alebo by ho mohla zavrieť na týždeň na povalu, ale zašla oveľa ďalej.

Je tu taký nový mimoškolský klub, ktorý sa začína vo štvrtok a volá sa Francúzsky klub a ona núti Eliota, aby tam chodil s Libby a Olympiou. Zo všetkých mučiacich nástrojov, ktoré si ľudstvo vymyslelo, je Francúzsky klub nepochybne jeden z najhorších.

Už aj tak je dosť zlé mať hodiny francúzštiny cez deň. No mať tento príšerný predmet, ktorý vám vnútia, vo voľnom čase, je také otrasné, až sa tomu nedá uveriť.

A čo je ešte horšie, fakt som asi pošťal

mamu proti Eliotovi, lebo neskôr som počul, ako vraví ocovi: „Preberá piaty diel, kým Libby, ktorá je o šesť mesiacov mladšia, už preberá deviaty diel. A rukopis má ohavný... nuž, len si to porovnaj s Olympiínym, ktorá je o rok mladšia.“

A takto dávala ďalej a ďalej. Po chvíli s ňou už aj oco súhlasil. Vieš, vlastne som sa cítil trochu previnilo kvôli Eliotovi (veľmi čudný pocit). Čo presne som to odštartoval?

Streda, 23. januára

Teo sa dnes v škole fakt parádne predviedol. Čakali sme na výsledok testu z matiky a z neho sa lial pot.

Povedal som: „Teo, je to len jeden hlúpy testík. Čo na tom naozaj záleží? Však nás za to neplatia.“

No on mi povedal, že jemu vlastne rodičia platia. Vždy, keď dostane jedna mínus, dostane to, čo nazýva „dvadsaťlibrový bonus“ (a štyridsaťlibrový bonus, ak niekedy dostane čistú jednotku).

Nuž, dnes si zarobil ďalších dvadsať bubáčikov.

Štvrtok, 24. januára

Eliot sa vytackal z Francúzskeho klubu udivený a zaskočený. Aj do postele išiel skoro. Povedal som mame, že už trpel dosť za všetky svoje poklesky, ale zdá sa, že ma vôbec nepočúvala.

Nedeľa, 27. januára

Nedeľný večer. Začína sa ma zmocňovať taký temný pocit, keďže sa predomnou černie ďalší týždeň školy.

Dnes večer som sa snažil presne vysvetliť rodičom, ako veľmi to tam neznášam. No oni stále hovorili veci ako: „Ale choď, miláčik, len to skús. Je to nové, tak to človeku pripadá trochu čudné, to je všetko,“ a „Tá škola má úžasnú reputáciu a čoskoro si zvykneš. Učebné osnovy sú rovnaké ako na tvojej starej škole.“

No, možno osnovy sú rovnaké, ale nič iné. Ani vám neviem povedať, s akou nechutťou tam vchádzam. Najmä v pondelok. Aby som sa potešil, pískam si pre seba *Roľnícky* alebo volačo podobne debilné.

Potom vojdem do svojej triedy a starý Wormold tam už zvyčajne je. Len čo ma uvidí, pery sa mu začnú skrúcať ako vysušený sendvič.

Prečo nemôžem mať za učiteľa niekoho aspoň trochu veselšieho? Povedzme, Jacka Rozparovača.

Toto miesto by ma mohlo stiahnuť na dno, keby som mu to dovolil. Preto, drahý denníček, sa chystám napísať niečo oveľa dôležitejšie: začal som zbierať vtipy na svoj prvý verejný komediálny výstup. Mojim cieľom je zohnať ich aspoň stovku. Tu je jeden krátky ako príklad:

Stratil som psa, tak som si dal inzerát do novin. Stálo v ňom: „Cézar, k nohe.“

Tento sa mi fakt dosť páči.

Pondelok, 28. januára

Dnes som zasa rozosmial Tea. Predviedol som mu exkluzívnu ukážku svojich imitácií pána Wormolda a on sa váľal od smiechu. Bol to rozhodne vrchol môjho dňa. Skrátka, rád rozosmievam ľudí. Vždy, keď sa to stane, cítim vnútri hrejivé teplo.

Teraz sa cítim hlúpo preto, čo som povedal o Teovi predtým. Vieš, keď som povedal, že je dobre uletený. Prosím, skús to vymazať zo svojich pamäťových diskov, lebo nie je. Môže mať mozog veľkosti planéty a nosí tričká, ktoré

žiaria ako maják, ale v podstate je v pohode. Dá sa s ním rozprávať o normálnych veciach ako futbal a je totálne žeravý počúvať o všetkých nových programoch v telke, hoci asi nikdy mu nedovolia nejaký z nich si pozrieť. Jeho mama mu dovoľí pozeráť iba vzdelávacie programy o prírode a okrem toho prakticky nič iné.

„Furt melie o tom, že chce mať zo mňa niekoho, kto niečo robí, a nie sa iba pozerá,“ povedal.

„No byť tým, kto sa pozerá, je oveľa väčšia zábava,“ odporoval som.

Utorok, 29. januára

Libby a Prue prišli k nám, aby nám ukázali Libbinu novú tenisovú raketu. Libby hrá tenis len šesť týždňov a už ju oceňujú, že má prirodzený talent a..., no nevedel som vydržať počúvať to už ani chvíľu, tak som sa pobral do obývačky, aby som na chvíľu kukal telku.

Zrazu som zistil, ako na mňa zazerá. Na tvári mala pritom taký zhrozený výraz, ako keby ma prichytila pri dačom totálne neprístojnom.

„Čau, čau,“ zvolal som.